

TimeOut

BARCELONA

PERE FAURA

El coreògraf i ballarí revisa els musicals disco dels 70 i 80 al Mercat de les Flors.

Ballar!

Vols aprendre a moure
el cul com Miley Cyrus?
Coneixes la disco on punxen
el millor house? Ara sabràs
on es balla de debò
a Barcelona

2,95€

TE'L PODEM
REGALAR GRÀCIES
ALS NOSTRES
ANUNCIANTS

#442

26 DE GENER -
1 DE FEBRER
2017

Un macarra conceptual

Pere Faura barreja 'hits' de la música disco dels 70 i 80 amb una profunda reflexió sobre l'economia de la dansa

Per **Andreu Gomila**
Fotografia **Irene Fernández**

EN ACABAR, LI comento a Pere Faura si li agradaria treballar per a la Shakira, com Rafael Bonachela que ha fet les coreografies de Kylie Minogue. Només somriu. Fa cinc anys que va tornar d'Amsterdam, on va anar a estudiar dansa i a on va començar la carrera professional, i ja ha deixat de ser una promesa per ser una ferma realitat artística. A *Sin baile no hay paraíso* ens va deixar astorats quan va barrejar Rosas i Fred Astaire. I ara fa una altra volta de rosca a *Sweet tyranny*, on mescla grans hits de la música dels 70 i 80 amb l'economia de la dansa. Que parli ell...

Fa només dos anys de *Sin baile no hay paraíso*. Depèn de com t'ho miris. Que necessitis dos anys per aixecar una producció com *Sweet tyranny* també és qüestionable. I també està bé que tinguis dos anys per investigar... Hi ha alguna cosa d'econòmica: no hem triat estar dos anys entre un projecte i l'altre per raons artístiques, sinó que ens ha vingut imposat per raons econòmiques.

***Sweet tyranny* forma part d'una trilogia.**

N'és la tercera part, tot i que encara no he fet la segona! Vaig estrenar *Sweet fever* a Temporada Alta i em quedarà pedent *Sweet precarity*. *Sweet fever* és un elogi a la discoteca com a espai polític. És mirar d'entendre la disco com un món on la gent es comunica ballant... Està basat en una frase coreogràfica de *Saturday night fever*. Fa una analogia amb la disco, que també pot ser feina, un moment per estar junts, un exèrcit de *macarres*.

I *Sweet precarity*?

És un solo pensat per estudis de dansa. Tracta sobre la precarietat i l'economia de la dansa. Hi haurà més text que moviment.

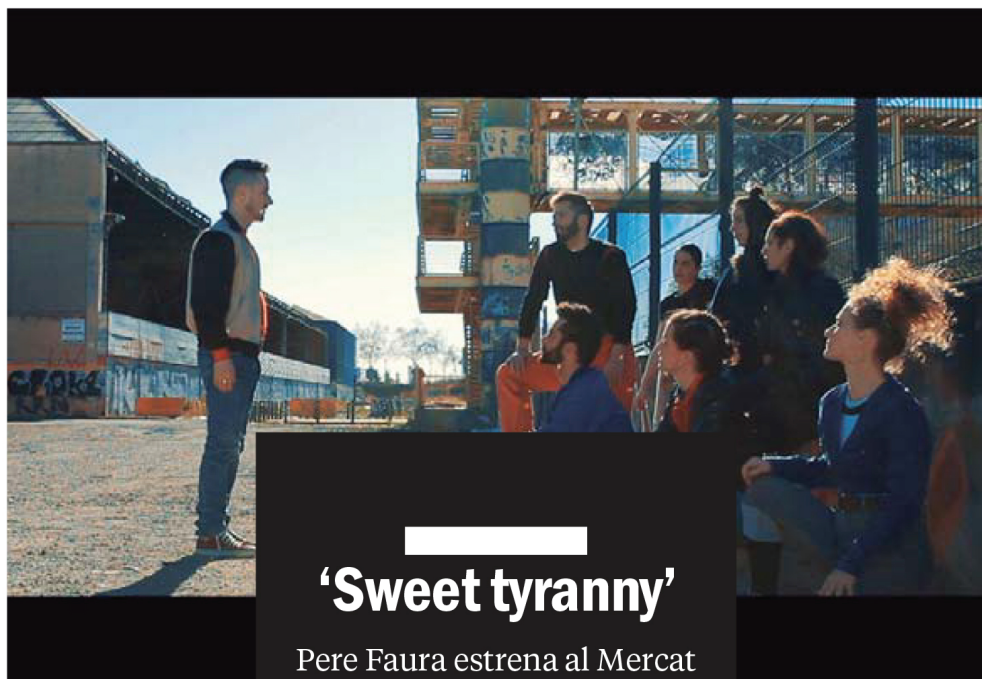
Has format part del comitè que ha decidit que Àngels Margarit sigui la nova directora del Mercat de les Flors. Què feia un punkie com tu en un lloc com aquest?

Sóc un *macarra* conceptual. Cal ser *punkie* en les idees més que en les formes... Hi anava com a representant del sector, per donar veu als artistes d'aquí. Iestic molt content amb l'elecció de l'Àngels Margarit, perquè és una figura de consens.

***Sweet tyranny* és un oxímoron!**

Amb vuit ballarins en escena. I és l'analogia entre els dos mons, entre el món de la disco i l'evasió, i la dansa com a feina i professió. Hi ha una part en què ballem vuit coreografies i expliquem una part de la nostra vida professional a partir de les relacions de

"En la meva formació, és igual d'important Beyoncé que Godard"

'Sweet tyranny'

Pere Faura estrena al Mercat de les Flors el seu espectacle més gran fins al moment a partir de les coreografies de 'Grease', 'Flashdance'...

poder: jo amb els ballarins, nosaltres amb el públic i nosaltres amb el sistema. És l'oxímoron permanent en el qual vivim!

Tornes a les corees populars dels 70 i 80.

Són icones del cine dels anys 70 i 80, sí, del naixement de la disco. Parlo de *Grease*, *Dirty dancing*, *Saturday night fever*, *Flashdance* i *A chorus line*. Parlem, per exemple, del nostre dret a com a artistes a dir el que vulguem, estil Meryl Streep malparlant de Trump. Tots estem d'acord amb ella. Però el dia que no hi estiguem d'acord, què passarà? Estar damunt un escenari et dona dret a tenir micròfon? I no ens oblidem de la tirania dels números: és fastigós com en la cultura no hem sabut inventar-nos altres sistemes de valoració. Encara estem massa pendents de quant públic tens, quants bolos has fet, i no què els ha passat als espectadors, què han après, què han sentit.

Les emocions no es valoren i parlem tot el dia d'indústries culturals.

No estic en contra de les indústries culturals. Estic en contra que tota la cultura es posi sota el paraigua de les indústries culturals. N'hi ha, d'indústria de l'entreteniment, i en sóc consumidor, de la Beyoncé a una pel·lícula d'acció. Però que a mi se'm mesuri amb els mateixos paràmetre que a ells és un error.

Et veus com un reinterpretador de la història de la dansa?

Per mi, és igual d'important Beyoncé que Godard. En la meva formació. Sé el valor que

tenen en la societat i sé que pertanyen a mons diferents. M'ha interessat mesclar-les perquè sempre penso que, en el fons, el que compartim entre tots, el que tenim en comú, és la cultura baixa. Tothom sap què és un musical, el porno... En canvi, no tothom sap qui és Lars von Trier. Compartim la merda que crea el capitalisme.

I així i tot tenim autèntiques obres mestres sorgides d'aquest femer.

Aquí és on vull anar a parar. Si analitzem totes aquestes coreografies, si agafem *Grease*, que quan es va estrenar ja era una pasterada, veurem que les podem treballar des d'un altre lloc. I això es pot fer amb tot. M'interessa reapoderar-me dels referents de la cultura popular, que també són els meus primers amors. Em vaig enamorar de la dansa amb una merda d'aquestes, veient *Grease* o *Flashdance*. I veus que tot el que traspiren aquestes pel·lis és caspa de la bona: són completament irreals, hegemòniques, heteropatriarcal i capitalistes. Tot i això tornem a agafar-les perquè formen part de la nostra identitat cultural.

Et mous entre la dansa més popular, la de YouTube, i la més conceptual, de Xavier Le Roy a Anne Teresa De Keersmaeker. Com ho fas?

Rebo ganimets de les dues parts. La gent més mundana em diu que hi ha coses que no s'entenen i els conceptuals em diuen que sóc un venut, un comercial. Sempre hi ha d'haver un equilibri entre el teu foc interior com a artista i l'anàlisi del món que t'envolta. ■

→ Mercat de les Flors. Del 27 de gener al 5 de febrer. 16 €.